

[Hartvig Frisch.] gangsmåde for det første viser en utrolig Plumshed fra Ledelsens Side, men for det andet viser den, at naar det drejer sig om Synspunkter, som man indenfor Programudvalget finder ubehagelige eller stridende mod det, man er vant til at høre, tillader man sig den Form for Neutralitet, at man simpelt hen blot erklærer, at det egner sig ikke til Udsendelse.

Jeg vil gerne slutte med en Betragtning, som jeg synes, enhver maa indrømme Rigtigheden af, nemlig denne, at naar Statsradiofonien henvender sig til Mennesker om Foredrag, maa det være ud fra den Betragtning, at de paagældende er inde i Emnet, at de paa en eller anden Maade er Kapaciteter paa vedkommende Omraade; altsaa, man henvender sig til dem i Tillid til, at man af dem kan faa noget at vide, som man bryder sig om at vide, og jeg kan da ikke se rettere end, at det, at man samtidig forlanger Manuskript indleveret og vil sidde med en Blyant og rette i det, er overfor de paagældende en Fornærmelse og desuden overfor hele Sagen en Molboagtighed. Man kan da ikke i en Statsinstitution ræsonnere saaledes, at man henvender sig til en Mand, som altsaa skal være en Kapacitet, og samtidig vil se ham efter i Sømmene. I vore Foreninger, og hvor ellers det frie Ord hersker, vil man dog ikke se, at man henvender sig til en Mand og samtidig forlanger at se efter, om man kan bruge det, han leverer. Jeg synes, at man gennem det, her er sket, faar en klar og tydelig Fornærmelse af, at hvad Ministeren erklærede under sidste Aars Behandling af dette Spørgsmaal, ikke er udtømmende, men at vi netop staar overfor det Forhold, at den aandelige Reaktion i høj Grad har bemægtiget sig Radioen, saa denne i Stedet for at blive en fri Kulturkilde, hvor det aandelige Liv kan pulserer, er blevet til et Slags Mørkekammer, et hemmeligt Rum, hvor et Programudvalg sidder og afgør, hvad der egner sig til Offentliggørelse eller ikke, selv Ting, der fremsættes af Mænd, der er Kapaciteter hver paa sit Omraade, og som man selv har henvendt sig til.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. P. Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Andersen: I Anledning af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch's Skildring af Radioledelsen som en Forsamling, der indebærer Plumshed, Usselhed og Molbo-

agtighed, vil jeg gerne tillade mig at gøre opmærksom paa, at Enebestemmelsen med Hensyn til Antagelse af Foredrag, Censur o. s. v. ikke er overdraget Ledelsen som saadan, men Programudvalget. I dette Programudvalg sidder saavel Medlemmer af Radioraadet som Ikke-Medlemmer af Radioraadet, men Radiofonis Ledelse, altsaa Radioraadet, har som saadan intet at gøre med de Forhold, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har fremført.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordet for en kort Bemærkning.

Hartvig Frisch: Jeg har udtrykkelig fremhævet, at Afgørelsen blev truffet af Programudvalget; men paa Henvendelsen, i den Skrivelse jeg har set, staar der udtrykkelig: „Fra Radiofoniledelsen“, altsaa Skrivelsen er udgaaet fra Radiofonis Ledelse. Skrivelsen har det rent officielle Mærke; den har denne Overskrift og fremgaar som udgaaet derfra.

Elna Munch: Den højtærede Formand for dette høje Ting har i Aften rettet nogle stærke Bebrejdelser til mig i Anledning af Spørgsmaalet om Radioudsendelse af Rigsdagens Taler. Jeg har ikke beskæftiget mig paa noget Tidspunkt med dette Emne, saa jeg maa bede den højtærede Formand om at give sine Bebrejdelser en anden Adresse.

Den højtærede Sundhedsminister til lagde mig en Del Udtalelser, som jeg ikke har fremsat. Den højtærede Minister mener, at jeg skulde have insinueret, at han havde 1 Mord og 33 Selvmord paa sin Samvittighed. Dette har jeg ikke sagt noget om, og jeg kan kun beklage, at den højtærede Minister har følt sig ramt.

Jeg vil gerne fremsætte et Par Ord om det Mord, som Ministeren omtalte paa en saa spøgende og lystig Maade. Jeg ved meget vel, at det ikke var et Statshospital, den unge Mand blev udskrevet fra; men selv om Københavns Kommune har overtaget Behandlingen af en Del af Landets sindssyge, kan man dog ikke hævde, at disse slet ikke vedrører Staten. Den højtærede Minister erklærede, at den unge Mand var udskrevet alt for tidligt fra Hospitalet, for øvrigt af en Læge, der nu er Overlæge ved et af Statens Sindssygehospitaler. Jeg tør ikke driste mig til at bedømme, om han er udskrevet for tidligt eller ej, men een Ting kan jeg bedømme, og det er, at han, naar hans paarørende udtrykkelig gjorde op-